

noget Resultat, og jeg har Mere end Tvivl om, at der, selv om vi havde staaet affurat i Nar som i Fjor, var kommet mere ud deraf; det er mere end en Tvivl jeg har, det er en Visshed. Det ærede Medlem nævnte Præstelønningsloven, og det har overrasket mig, thi de Ordninger, som foregaa i disse Dage, Skolevæsenet betræffende, ere satte i Værk længe førend dette Punkt er kommet ind paa Finansloven, saa det forekommer mig at være underligt, at det ærede Medlem fortæller det, det kan ikke være for dette Thing, han fortæller det, det maa være for Publikum. Jeg skal ikke indlade mig paa den Fremgangsmaade, den ærede Minister har brugt, den maa han selv forsvare. Hvad selve Lovforslaget angaar, da er det sikkert nok, at den Fremgangsmaade, han har brugt, ikke kan have havt Indflydelse i Retning af, at dette Lovforslag er blevet nødvendigt, thi Pensionerne ere dog virkelig ikke stagne i Henhold til disse Reguleringssummer, som ere bestemte af den ærede Minister; der var Mangel i Kingtonjøbing Amt, før det indtraadte

Formanden (Kraabbe): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har begjæret Ordet for tredje Gang. Dertil kræves Thingets Samtykke.

Berg: Jeg frasalder Ordet.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

vedtoges enstemmig med 65 Stemmer.

Ændringsforslag til 2den Behandling indfaldtes til torsdag Middag Kl. 1.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Enefte Behandling af Indstillinger fra Udvalget for Andragender.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 739—758).

Ordføreren (Lassen): De Sager, som have været behandlede i Udvalget for Andragender, findes specificerede i den omdelte Betænkning under Nr. 1—17. Kun angaaende 6 af disse Andragender har Udvalget fundet Anledning til at gjøre Indstilling, og jeg skal som Ordfører for Udvalget tillade mig kortelig at motivere disse Indstillinger. Nr. 1 angaar Andragenderne under Nr. 1 og 3, der begge gaa ud paa, at Rigsdagen skal yde sin Medvirkning til, at Andragerne, som ere sødte i Slesvig, ere udbandrede til Danmark og

derester ere vendte tilbage til Slesvig, kunne erholde Hjemstedsbevis. De to Sager ere noget forskellige, og jeg skal derfor tillade mig at tage hver enkelt Sag for sig. Hvad den første af Andragerne angaar, vil det af Betænkningen ses, at Vedkommende er indvandret her til Danmark, efter at han har ladet sig løse fra sit undersaatlige Forhold til Preussen, har aftjent sin Værnepligt her i Landet, er vendt tilbage til Slesvig, har været indkaldt til Leirøvelse her i Landet, har givet Møde og er vendt tilbage til Slesvig igjen, hvor han nu opholder sig. Da han imidlertid udsætter sig for at blive udstiftet, har han gjort Forsøg paa at erholde et Hjemstedsbevis her, men har faaet et Afslag. Hjemlen for at meddele ham et saadant Hjemstedsbevis skal jo søges i Loven af 9de Marts 1872 § 2. Denne Lov bestemmer, at Indvandringsministeriet, hvor særegne Omstændigheder tale derfor, skal være bemyndiget til at meddele Hjemstedsbeviser til saadanne i de afstaaede Hertugdømmer sødte eller hjemmehørende Personer, der ere at betragte som danske Statsborgere, selv om de iøvrigt ikke falde ind under Bestemmelsen i § 1 af samme Lov. Hvis Anledningen til at negte Andrageren Hjemstedsbevis nu har været den, at Ministeriet ikke har fundet, at der var særegne Omstændigheder, som talte for at meddele ham et saadant, vilde Udvalget ikke have gjort nogen som helst Indstilling, idet man naturligvis maa overlade det til Administrationens Skjøn at handle i Tilfælde som det foreliggende, som den bedst synes. Man erkjender fuldt vel, at Ministeriet maa være meget forsigtigt med Meddelelsen af slige Hjemstedsbeviser, da der let kan opstaa Misbrug, som ere overordentlig skadelige og tilbørlig farlige. Der kunde jo let uddanne sig den Praxis, at Slesvigere, som stode for Udskrivning, lode sig løse fra undersaatligt Forhold til den preussiske Regjering, vandrede herind og aftjente deres Værnepligt her, fik Hjemstedsbevis og derefter vendte tilbage igjen til Slesvig. Det Hele, der opnaaedes for os derved, var altsaa, at vi fik Byrden af at uddanne dem til Soldater, og hjalp dem med at unddrage sig deres Forpligtelse i deres Fædreland, men naar vi skulde bruge dem og indkalde dem til Fanerne, vare de ikke til Stede og mødte ikke, og trængte de til Forsorgelse, bleve de sendte hjem. Saadanne Misbrug kunde naturligvis udsnige sig i det Dieblit, Ministeriet ikke var forsigtigt med Meddelelsen af disse Beviser og udstiftede stor Konduite. Men saa vidt man kan skjønne af Sagens Akter, er det ikke dette Hensyn, som har motiveret Afslaget, idet det lader til, at Ministeriet overordentlig gjerne vilde hjælpe Andrageren, men har ment, at Lovgivningens Bestemmelser i saa Henseende have været til Hinder; bestemt kan man ganske vist ikke se det, men det synes at skine igjennem Resolutionen. Hvis det er Tilfældet, maa jeg rigtig nok tilstaa, at den paagjældende Lovbestemmelse trænger til en Forandring, thi da maa altsaa Me-